

Man 90 metų! Mano Dieve, vos galiu tuo patikėti. Trokštu šaukti dėkingumą! Pirmiausiai Dievui, kuris yra mano gyvenimo versmė. Nuo pat pirmos prasi-dėjimo akimirkos motinos iščiose, slaptoje, buvau varganas, mažutėlis Dievo vaikas. Tai buvo pirma-pradžio tyrumo laikas: dar prieš visas mano baimės, pykčio ir ypač kaltės reakcijas, atsiradusias pažeidus tą pirmąją skaistumą.

Trokštu šaukti dėkingumą!

Ypač noriu padėkoti savo mamai ir tėčiui. Kad iš-ventgtų nelaimės ir rizikos mane prarasti, mano varg-šė mama turėjo praleisti mažiausiai tris mėnesius mažame viešbutyje Paryžiuje, toli nuo tėčio dirbusio Šveicarijoje. Ji labai stipriai kentėjo nuo izoliacijos. Galiausiai aš gimiau. Vėliau per krikštą gimiau kaip krikščionis. Taip, dėkoju savo tėvams!

Dėkoju savo *Arkos* bendruomenei Trolly ir jos va-dovei Christine McGrievy. Labai smagiai atšventėme mano 90-metį. Buvo taip nuostabu, linksma, šventiš-ka ir maldinga. Pradėjome švęsdami Eucharistiją su ilgamečiu *Arkos* draugu vyskupu Gerad Daucourt.

Po Mišių su visa bendruomene ir draugais, daugiau-siai iš įvairių Prancūzijos vietų, susitikome didingam aperityvui.

Pagrindinis šventimas buvo po pietų. Jį vedė Ho-da Sharkey ir Hazel Bradley dainomis ir parodijomis, paminėdami svarbiausias mano istorijos akimirkas.

Frédéric Dethouy nuostabiai suvaidino mane svar-biausiose gyvenimo etapuose: prisijungimą prie kari-nio laivyno, išėjimą iš jo sekant Jėzumi ir mažos *Arkos* ben-druomenės užgimi-mą. Suvaidino ir tą akimirką kai nusi-rišau kaklaraistį ir apsvilkau mėlyną striukę! Paskui se-kė įvairios scenos iš

Arkos evoliucijos: ekumenizmas dėka Stevo ir Anne Newroth įkurusių *Arką* Toronte, įsikūrimas Indijoje su Gabrielle Einsle ir tarpreliginės tikrovės atradimas.

Žingsnis po žingsnio mes sąmoningai tapome tuo apie ką vienas kardinolas Romoje pasakė: „*Arko-je* jūs pasiekėte Koperniko revoliuciją! Iki šiol buvo sakoma, kad mes turime daryti gerą vargšams, tačiau *Arkoje* jūs sakote, kad tai vargšai mums daro gera!“ Šiandien, galbūt, sakyčiau, kad mus perkeičia ne tik žmonės turintys negalią, bet ir visi pažeminti, nu-stumti į pakraščius, – jei tik atrandame su jais ryšį.

„Arkoje jūs pasiekėte Koperniko revoliuciją!“

Arka auga, po pasaulį plečiasi ir nuostabios *Ti-kėjimo* ir *Šviesos* bendruomenės. *Tikėjimas* ir *Šviesa* gimė per piligrimystę Lurde 1971 m., dėka Marie-Hélène Mathieu, išgirdusios skausmingą ir atkaklų Loïco Profit tėvų maldavimą. Nuvažiavus į Lurdą jų, dėl Loïco ir jo brolio Thaddée, abiejų turinčių rimtą negalią, nepriėmė viešbučiai. Su Marie-Hélène nu-sprendėme ką nors daryti. Taip gimė neįgalių žmo-nių, jų tėvų ir draugų piligrimystės idėja.

Pirmiausia ir svarbiausias priežastis dėl kurios plečiasi *Arkos* ir *Tikėjimo* ir *Šviesos* bendruomenės – tai daugybės žmonių turinčių negalią šauksmas visa-me pasaulyje. Šis šauksmas klausia: „Ar myli mane?“ Tai daugybės pažemintų ir pažeidžiamų, besijau-čiančių vienišais ir apleistais žmonių šauksmas. Jie

ieško tikro, paprasto susitikimo. Šis šauksmas nepaliauja skambėjęs pasaulyje.

Šiuo būdu mūsų bendruomenės nori vėl suvienyti žmoniją, kur kiekvienas asmuo, tiek silpniausias, tiek stipriausias galėtų rasti savo tikrąją vietą ir kur nebebūtų pasidalijimo ar atskirties.

Taip su viltimi, kad sienos, baimės ir pasipūtimas sugrius atverdamas kelią meilės dainai ir visuotinei brolystei, gims nauja ir visuotinė žmonija.

Taip, mano 90-ojo gimtadienio šventė buvo tikras dėkojimo laikas. Asmeniškai dėkoju kiekvienam iš jūsų. Ačiū kiekvienai *Arkos* ir *Tikėjimo ir Šviesos* bendruomenei, ir daugybei kitų už palinkėjimus ir maldas lydėjančius mane ateinančiais metais. Žinau, kad manęs laukia naujas silpnumas, naujos vargingumo formos ir nauji praradimai. Tai bus nusileidimas į tai kas svarbiausia, kas slapčiausia manyje, giliau nei visi mano pasisekimai ir šešėliai. Ten bus tai kas išliks viskam pasibaigus. Nuogas mano asmuo, pirminis tyrumas, laukiantis susitikimo su Dievu. Ačiū už jūsų maldas lydinčias mane leidžiantis šio lobio, giliausios mano būties dalies, link .

Dabar naujienos iš mano rugpjūčio atostogų ir to, kas nutiko nuo praėjusio mano laiško.

Žano laiškas ≈ 2018 m. spalio

Rugpjūčio pradžioje.

Vasara pasižymėjo deginančia saule, švytinčia saule, akinančia saule... Karščio bangos – nuo 30 iki 38 C° visoje Prancūzijoje. Aš pabėgau į *Arkos* bendruomenę Ambleteuse šalia Lamanšo sąsiaurio. Ten temperatūra sukosi apie 23 C°. Odilė Ceyrac ir aš buvome apgyvendinti mažuose tėvo David Wilson namuose ir labai šiltai priimti Michèle Dormal.

Ramybės laikas vaikščiojant prie jūros. Pliažai – rojus vaikams ir šeimoms. Vakarais labai lėtai ir nuolankiai saulė leidavosi horizonto jūroje, užleisdama kelią nakčiai. Deja, mėnulis buvo pasislėpęs kitoje žemės pusėje. Mėnulis – toks švelnus, toks nuolankus, atspindintis šviesą tos, kuri didesnė nei jis pats. Mes tokie maži prieš šią visatą su visomis žvaigždėmis, saule ir mėnuliu, kuriai priklauso mūsų žemiškasis gyvenimas. Ar žinote, kad kiekvienais metais ši didžiulė saulė praranda dalelę savo karščio ir šviesos? Vieną dieną, po daugybės milijonų metų ji visiškai išnyks. Vieną dieną kosmosas prasidėjo ir vieną dieną pasibaigs. Viskas taip didu ir taip maža. Mums, žmonėms, taip pat yra pradžia ir pabaiga. Yra mūsų užsimezgiimo motinos įsčiose akimirka ir mūsų mirties diena. Ir viso to šaltinis yra Dievas, toks didelis ir kartu toks mažas bei nuolankus mūsų laisvės akivaizdoje.

Viskas taip didu ir taip maža.

Tėvas David daugiau nei 30 metų buvo Ambleteuse bendruomenės kunigas. Dabar jam 80 ir jis yra tam tikroje silpnumo būsenoje, kartais šiek tiek pasimetęs. Jis turėjo nusileisti silpnumo link įeidamas į vaikystės dvasią, vaikystės Dieve, švelnaus ir romaus Jėzaus artumoje. Kad įeitume į Dievo karalystę, meilės karalystę, reikia tapti panašiu į tokį. Visi gimėme silpni ir mūsų gyvenimo pabaigoje sugrįžtame į silpnumą, priklausomybę,

švelnumo ir apsaugos poreikį. Tapimas silpnesniais suteikia mums gilesnį savo žmogiškumo supratimą. Tėvas David gyvena skausmingame silpnume, tačiau su didele ramybės ir meilės šypsena.

Vėliau, apie rugpjūčio 16 d.

Po atsigaivinimo pajūryje, esu Orval vienuolyne, maldoje su vienuoliais. Karščio banga atsitraukė ir kregždės sugrįžo į Afriką atnaujinti savo gyvenimo giesmės. Šiame vienuolyne jaučiuosi kaip namie. Tai ramybės ir tylos rojus. Vienuoliai, broliai, kuriuos pažįstu daugiau nei 30 metų, visada meldžiasi už *Arką* ir mūsų pasaulį. Jie visada ieško būdų kaip padėti žmonėms susitvarkyti su baime užrakinančia asmenis, grupes, šalis savyje ir trukdančia širdies laisvei. Vakar vakare, spindintis, šviesus mėnulis grįžo iš savo kelionės aplink žemę. Jis toks nuolankus ir švelnus, raginantis mus pasitikėti. Jis toks gražus, norėčiau su juo pasikalbėti ir jo paklausti.

Grįžus į Trolų rugsėjo pradžioje.

Iš Orval nuvažiauvau į Prancūzijos pietvakarius pas Odilės šeimą. Su ja aplankiau Lascaux urvus. Ši nepaprasta kelionė mane labai sujaudino, atvėrė širdį, protą ir dvasią. Šie urvai buvo netyčia atrasti 1945 metais vietinio jaunuolio, kurio šuo užsivijo triušį. Triušis įsmuko į skylę, o šuo tą skylę padidino, o didesnė skylė atvėrė įėjimą į urvą. Vienas urvas vedė į kitą ir dar kitą.

Ant sienų atrasti nematyti arklių, šiaurės elnių, stumbrų, leopardų ir kitų gyvūnų piešiniai. Mokslininkai tyrė šiuos piešinius nustatė, kad šie urvai yra 20 tūkstančių metų senumo. Taip, 20 tūkstančių metų! Šie piešiniai nupiešti vyrų ir moterų turinčių ypatingą žmogiškumą ir nepaprastą išmintį. Be žado stovėjau tuose urvuose prieš piešinius, tikro nesuokiamo simbolio akivaizdoje.

Šie piešiniai nupiešti vyrų ir moterų turinčių ypatingą žmogiškumą ir nepaprastą išmintį.

Buvo laikas kai mūsų žemėje tik prasidėjo žmogaus gyvenimas ir ateis laikas kai tai pasibaigs. Tarp šių dviejų taškų vystosi civilizacijos ir visuomenės, įvairiausios religijos ir žmonių grupės atskleidžiančios kokią nors žmogaus grožio išraišką. Šiandien esame laikotarpyje kai tiek daug baimių ir tuo pat metu vilties. *Arka, Tikėjimas ir Šviesa* ir daugybė kitų bendruomenių bei grupių plaukia per šį didelį žmogiškumo vandenyną siūlydamos kelius taikos ir vienybės link.

Praėjus gimtadienio šventimui Trolų, atgavau ramias dienas su maldai, Biblijos ir kitų knygų skaitymui pašvęstais rytais. Man padeda Odilė, Fermos nariai ir mane palaikantis Widad Bisher. Kasdiena bent 30 minučių pasivaikštau, kad išlaikyčiau tvirtas savo kojas. Vėlyvomis popietėmis susitinku su keletu žmonių. Kartais, kad perduočiau ko išmokau *Arkoje* per visus šiuos metus, įrašau trumpus 4 minučių vaizdo įrašus. Išgyvenu ramybės laiką. Man patiktų kiekvieną akimirką gyventi meilėje be jokių projektų. Laukti ką dar Dievas ir trapumas man suteiks šiame kelyje žemyn.

*Palieku jus
iki kito laiško,
dar kartą dėkodamas
už jūsų linkėjimus
ir maldas,
prašydamas
atleidimo,
jei ką nors
įskaudinau
per visus
šiuos metus.
Žanas*

